

цателно своитѣ тежки, златисти глави. „Върви си, върви си!“ му думаха тѣ.

Тръгна пакъ момчето. Скоро блѣсна прѣдъ очитѣ му едно сребристо поточе.

„Бистричко, сладкодумно поточенце“, се обърна къмъ него момчето, „ти разказвашъ толкова хубави приказки ведень — не можешъ ли ми каза какъ се цѣри слѣпотата?“

Но бързивото поточе си течеше бързо край него блбукаше и бѣбреше: „Не те разбирамъ, не те разбирамъ!“

„Ахъ ти лекомисленико! — извика разсърдено момчето и хвърли пръжката си въ поточето. „Ти дрънкашъ постоянно за трима души, а не си давашъ грудъ да ме чуешъ и разберешъ.“

Поточето тичаше и скачаше безгрижно[?] край него и си бърбореше пакъ подигравателно: „Не^е разбирамъ, не те разбирамъ!“

Нажали се момчето и легна за малко въ меката зелена трѣва да почине, защото се бѣше изморило отъ дългото пътуване. Шарени цвѣтя бѣха нацѣвтѣли около му и му кимаха съ главицитѣ си. Високо нѣкъдѣ къмъ небето изъ свѣжия синкавъ въздухъ се обаждаше една чучулига, а надъ главата му брѣмчаха множество мухи и бубулечки. Гжста ливадна растителность прѣчеше на погледа му. Скоро изъ тази растителность почна да се показва една особна фигура и да се доближава до него. Това бѣше една баба. Тя бѣше забрадена съ една огнено червена кърпа, навеждаше се и сбираше билки. Момчето я съгледа, когато тя бѣше дошла вече до него.

То скочи веднага. „Ахъ, какъ е горещо днесъ, бабо, каза то. Не ще ти е леко да се навеждашъ. На драго сърдце бихъ ти помогналъ, ами нѣмамъ врѣме.“

„Тѣй — тѣй — нѣмашъ врѣме, буйна младежка кръвъ — кждѣ си се запжилъ така?“ каза бабата и го погледна любезно съ зачервенитѣ си очи.

„Хмъ, това е, бабо, една печална история“, отговори момчето. „Въ отсрѣщната гора прѣдъ една колибка стои едно чудно хубаво момиче и плаче. Бистро е неговото лице като едно бѣло цвѣте, блѣскава е неговата коса като златожълта коприна; неговиятъ гласъ е сладъкъ